



Arrest

nr. 120 172 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. JP LIPS en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.1 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 62 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht, en de rechten van verdediging doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Ook haar betoog met betrekking tot artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel 3 correspondeert, en artikel 19 van het Handvest, dat een verbod op refoulement bevat, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, en daar waar zij verwijst naar meer concrete elementen en stukken, dient te worden vastgesteld dat zij deze reeds in het kader van de asielprocedure naar voren heeft gebracht, waarbij dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2013 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 31 mei 2013 met nummer 104 141 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar haar niet dwingt om naar haar land van herkomst terug te keren. Een schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 10 september 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 juli 2013 opgenomen grond, herhaalt de verzoekende partij *mutatis mutandis* haar uiteenzetting in de zaak met volgnummer 44 op de rol. Hierin stelde zij het volgende: zij verwijst naar de stukken en merkt

vooreerst op dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend waardoor de aangehaalde feiten als bewezen dienen te worden geacht. In antwoord op de beschikking voegt de verzoekende partij verder toe dat er een verkeerde lezing van artikel 7 van de vreemdelingenwet gebeurde. Zij stelt dat er geen gebonden bevoegdheid mogelijk is zonder beoordeling. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij twee stappen dient te maken bij het beoordelen: zij kan een bevel om het grondgebied te verlaten nemen, en in bepaalde gevallen moet ze dit doen maar steeds na afweging of het bevel niet strijdig is met hogere rechtsnormen. Voor de schending van de hogere rechtsnorm(en) verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift, met name de schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest. De verzoekende partij haalt hierbij aan dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zoals weergegeven in de beschikking minder ruim is dan voormelde hogere rechtsnormen. Dit wordt gesteld in artikel 52 van het Handvest. De verzoekende partij verwijst nog artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, waaruit blijkt dat de concrete uitwerking van artikel 4 van het Handvest, hetwelk minstens even ruim is *qua* draagwijdte en bescherming als artikel 3 van het EVRM, ook geldt in verband met artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn omvat een bescherming inzake artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet maar dus ook een bescherming inzake artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Dit laatste is uit de beoordelingsbevoegdheid van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesloten en dus ook uit de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep. Hierover werd echter nooit een onderzoek ten gronde verricht omdat een beroep tegen een beslissing op grond van 9^{ter} van de vreemdelingenwet een annulatieprocedure betreft. Daarom werd artikel 3 van het EVRM nooit volledig onderzocht. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volle rechtsmacht kan niet ruimer zijn dan de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen want het moet gebaseerd zijn op feiten en documenten in het dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen onderzoeksbevoegdheid. Er is geen beoordeling van en er kan geen uitspraak zijn over elementen die niet in het dossier aanwezig zijn. De verzoekende partij heeft aangetoond op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier dat er een risico is van mishandelingen bij een terugkeer. Zij heeft dit gesteund met gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift. Zij concludeert dat zij wel belang heeft omdat zij concreet aantoonde een risico te lopen bij terugkeer en wenst dat de bestreden beslissing wordt vernietigd. Tevens repliceerde zij nog op het betoog van de verwerende partij in de zaak met volgnummer 44 op de rol dat dit een politiek beleid van de verwerende partij betreft en de situatie *in casu* dient beoordeeld te worden in een ruimere Europese en internationale context. Bijkomend voor voorliggend dossier wenst zij te benadrukken dat er ook medische elementen aanwezig zijn. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan zich echter niet uitspreken over deze medische elementen omdat deze vallen onder artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. De Raad kan dit als annulatierechter evenmin. De beoordeling van medische elementen behoort immers tot een aparte procedure. De verzoekende partij duidt erop dat dit een ruim gebied betreft waarover er geen oordeel kan worden geveld, terwijl er een risico op mishandeling bestaat bij terugkeer. De verwerende partij had de verplichting dit te onderzoeken. Artikel 3 van het EVRM omvat immers zowel punt b) van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en ook artikel 48/4 § 2 c), als bescherming tegen mishandeling in het kader van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Zij verwijst tenslotte naar wat in het verzoekschrift werd uiteengezet. De verwerende partij verwijst naar de nota.

2.2 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat geen nota zou zijn ingediend, wijst de Raad erop dat de verwerende partij op 29 maart 2013 wel degelijk een nota met opmerkingen heeft ingediend, zodat de opmerkingen van de verzoekende partij in dit verband *in casu* niet ter zake doen.

2.3 Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep wijst de Raad op het volgende.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partij te dezen heeft opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke, dan wel internationale, bepalingen. *In casu* voert de verzoekende partij ter terechtzitting van 10 september 2013 aan dat zij “(v)oor de schending van de hogere rechtsnorm(en) verwijst (...) naar haar verzoekschrift”, met name voert zij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, waarmee artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert, en van artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie, waarbij zij middels een uitgebreid theoretisch betoog over de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM, met verwijzingen naar de artikelen 9^{ter} en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, alsmede naar de artikelen 4, 19 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie en artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), meent dat de verwerende partij een niet volledig onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM heeft verricht. De verzoekende partij stelt "*op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier*" te hebben aangetoond dat er een risico is op mishandelingen bij een terugkeer. Zij stelt dit te hebben gesteund met gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift. Tevens geeft zij aan dat er ook medische elementen aanwezig zijn.

Dit betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan echter geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hiervoor wordt in de eerste plaats verwezen naar wat hieromtrent reeds uitdrukkelijk in voormelde beschikking van 15 juli 2013 werd vastgesteld. Vervolgens duidt de Raad op het volgende:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zich vluchteling heeft verklaard en zij blijkens het arrest van deze Raad van 21 november 2012 met nummer 91 856, dat kracht van gewijsde heeft en waarop in de beschikking van 17 juni 2013 uitdrukkelijk wordt gewezen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst, als bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Te dezen stelt de verzoekende partij “(v)oor de schending van de hogere rechtsnorm(en)” dat zij “verwijst (...) naar haar verzoekschrift”, en voert zij aan “op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier te hebben aangetoond dat er een risico is van mishandelingen bij een terugkeer”. Zij stelt dit te hebben gesteund met gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift. Tevens benadrukt zij dat ook medische elementen aanwezig zijn.

Vooreerst dient opgemerkt dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert “op basis van concrete elementen aanwezig in het dossier te hebben aangetoond dat er een risico is van mishandelingen bij een terugkeer”, zonder verdere duiding, zij het niet aan de Raad vermag over te laten middels voormeld betoog de elementen te distilleren met betrekking tot de constituenten van de middelen en “concrete elementen” die zij wenst op te werpen, dan wel de elementen die zij wenst aan te wenden teneinde aan te tonen over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Deze verwijzing van de verzoekende partij is bijgevolg niet dienstig.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift onder de hoofding “1. FEITEN” haar asielrelaas aanhaalt zoals samengevat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 25 januari 2013 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, en voegt zij nog een aantal feitelikheden toe, en stelt zij onder de hoofding “3. MIDDELEN” het volgende: “*In casu vertonen de verklaringen van verzoekende partij waarbij hij als lid van een familie met zichtbaar politiek profiel die regelmatig wordt opgesloten en daarbij geen correcte medische opvolging en verzorging krijgt dat zij bij terugkeer zal blootstaan aan deze mishandelingen een meer dan voldoende graad van ernst (“minimum level of severity”) om te kwalificeren als (een ernstig risico op) onmenselijke of vernederende behandelingen in haar land van herkomst in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 4 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.*”

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich er in het kader van huidig beroep toe beperkt zich opnieuw te baseren op de feitelijke gegevens die zij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar asielaanvraag. De Raad wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf (opnieuw) de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de algemene situatie in Iran en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofdte van de verzoekende partij reeds onderzocht in de fase

van de behandeling van haar asielaanvraag. In het kader van voormelde asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 104 141 van 31 mei 2013, waarnaar reeds in voormelde beschikking van 15 juli 2013 verwezen wordt, immers vast dat de verzoekende partij, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert vooreerst – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hiertoe werd besloten op grond van de vaststelling dat is gebleken dat aan het asielrelaas van de verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* Iran.

Bij het zich herhaaldelijk baseren op haar asielrelaas en het te dezen loutere uiten van de volgende stelling: *“In casu vertonen de verklaringen van verzoekende partij waarbij hij als lid van een familie met zichtbaar politiek profiel die regelmatig wordt opgesloten en daarbij geen correcte medische opvolging en verzorging krijgt dat zij bij terugkeer zal blootstaan aan deze mishandelingen een meer dan voldoende graad van ernst (“minimum level of severity”) om te kwalificeren als (een ernstig risico op) onmenselijke of vernederende behandelingen in haar land van herkomst in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 4 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.”*, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 15 juli 2013 werd aangegeven en zij niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Een miskennis van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan hierbij niet vastgesteld worden, evenmin als van artikel 19 van voormeld Handvest.

Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat ook het uitgebreide, hoe dan ook rechtstheoretische betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting over de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM, met verwijzingen naar de artikelen 9ter en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, alsmede naar de artikelen 4, 19 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie, en voor zover zij middels het ter terechtzitting verwijzen naar *“gezaghebbende rechtspraak, ook in de referenties in de voetnoten van haar verzoekschrift”* tevens doelt op de verwijzingen bij dit rechtstheoretisch betoog naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Europees Hof van Justitie, alsmede naar rechtsleer en een handboek van het UNHCR, geen afbreuk kan doen aan de voorafgaande vaststellingen. Hierbij wordt erop geduid dat in voormeld arrest van deze Raad waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd in het kader van het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming verder het volgende gesteld: *“De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.*

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.” De verzoekende partij verliest uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kan aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij laat echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die

een verder, dan wel “*vollediger*”, onderzoek naar de door de verzoekende partij naar voor geschoven facetten van artikel 3 van het EVRM, dan wel een ruimere bescherming zouden aantonen. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de uitvoering van de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan dat een nieuwe asielaanvraag zou zijn ingediend.

Wat de medische elementen betreft, beperkt zij zich ter terechtzitting ertoe te benadrukken dat deze aanwezig zijn, maar laat zij na, zowel in haar verzoekschrift als ter terechtzitting, concreet uiteen te zetten op welke manier de aanwezigheid van deze medische elementen een schending van de door haar aangehaalde internationale bepalingen zou uitmaken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, maar deze op 27 april 2012 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd niet aangevochten voor de Raad. Vervolgens diende zij op 18 juni 2012 een nieuwe aanvraag in, die op 6 juli 2012 eveneens onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd aangevochten voor de Raad, maar op 26 november 2012 ingetrokken, zodat het beroep voor de Raad bij arrest nr. 94 151 van 20 december 2012 zonder voorwerp werd verklaard en zodoende verworpen. Ten slotte werd op 3 januari 2013 een nieuwe beslissing genomen, waarin voormelde aanvraag van 18 juni 2012 onontvankelijk werd verklaard, en deze beslissing werd door de verzoekende partij niet aangevochten. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de medische elementen niet zouden onderzocht zijn, vóór het nemen van de bestreden beslissing op 1 februari 2013. Ook met dit onderdeel van haar betoog ter terechtzitting kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan het in voormelde beschikking van 15 juli 2013 gestelde.

In zoverre de verzoekende partij bij de stelling dat “(...) *de situatie in casu dient beoordeeld te worden in een ruimere Europese en internationale context*”, nog doelt op het door haar aangehaalde artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit met haar theoretisch betoog niet aan.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij *in casu* bij het louter theoretisch verwijzen naar een aantal Europeesrechtelijke, dan wel internationale bepalingen of bij het enkel citeren daarvan, en bij het zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de persoonlijke situatie, evenmin aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De verzoekende partij maakt *in casu* dan ook niet aannemelijk dat “(...) *de situatie in casu dient beoordeeld te worden in een ruimere Europese en internationale context*”. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikt over het vereiste belang te dezen en tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

De Raad ziet tenslotte niet in op welke wijze de loutere aantijging jegens de verwerende partij “*dat dit een politiek beleid van de verwerende partij betreft*” zou aantonen dat de verzoekende partij te dezen wel over het wettelijk vereiste belang zou beschikken. Er dient overigens op gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking van 15 juli 2013 werd aangegeven, zodat met verwijzing naar deze beschikking tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET